

Descoperiți și alte aventuri în seria ANDILANDI:

1. Călătoria lui Vlad pe Celălalt Tărâm
2. Aventura gemenilor Andrei și Lucia dincolo de Poiana Vie
 3. Drumul Anei prin Valea Plângerii
 4. Zborul lui Petru peste Tărâmul Balaurilor
 5. Fuga Dariei din Ținutul Păsării Măiestre
 6. Vrăjile Sarei în Împărăția lelelor
 7. Bătălia lui Radu pentru Celălalt Tărâm
 8. Istorioare cu cosite – volum de povestiri

Sînziana Popescu este o Pasăre Măiastră, care a ales să locuiască pe un Tărâm Fermecat ca să-i apere pe cititorii mici și mari de orice pericol, căci, în folclorul românesc, cum bine știți, Strigoii, Ielete, Zmeii, Căpcâni sau Solomonarii pândesc la fiecare colț și capăt de rând ca să atace bunul mers al lucrurilor. Până să înceapă această aventură, Sînziana Popescu a poposit și în teatru, iar piesele ei pentru copii au fost premiate, traduse și jucate pe scene mari în toată țara sau la Teatrul Național Radiofonic. În afară de seria ANDILANDI, a scris și cărți bogat ilustrate: *Mașinuța curcubeu*, *Experimentul Martinel* (Editura Pionier Press, 2018) și *Pentru Petrică, iepurașul meu cu ochii roșii* (Editura Pandora M, 2017).

Sînziana Popescu continuă să scrie cărți pentru copii, să țină ateliere și lecturi publice. Informații despre toată activitatea ei se găsesc pe www.andilandi.ro, la un click distanță de un zbor de poveste!

SÎNZIANA POPESCU

ANDILANDI

II

AVENTURA GEMENILOR
ANDREI ȘI LUCIA
DINCOLO DE POIANA VIE

nemí

CUPRINS

Aniversarea	5
Noaptea, în Pădurea Bogătii	12
Poiana Vie	19
Jocul Sânzienelor	25
Darurile Fermecate	32
Un singur cal, o singură pasăre	37
Bun venit pe Tărâmul Poveștilor!	42
Ghici ghicitoarea mea?	46
Pădurea Fiarelor	53
Prima încercare	59
Desfacerea vrăjii	68
Piticii și Balaurii	74
Un zbor de poveste	82
Piticii din clanul lui Barbă Roșie	90
Strugurel, Mura și poveștile lor triste	97
Desaga și Plosca Fermecate	102
Ținutul de sub Lacuri	108
Iarba Fiarelor și Statu-Palmă-Barbă-Cot	114
Trenulețul roșu	123
Lucia mare, Lucia mică	132

Căsuța Cărăușilor	140
Mâncarea îngereilor	146
Povestile copiilor care trec	155
Trambulina de nori	158
O întâlnire neașteptată, neprogramată și întru totul neplăcută.....	167
Iepurele Șchiop	173
Valea Plângerii, ruinele și Zânele-păsări.....	177
Opincile Fermecate.....	183
Târgul.....	186
Transformarea Căpcânilor	191
Zob, Regele Căpcânilor	200
Maeștrii bucătarii.....	207
Iona, paznicul Mărului Fermecat	212
Lina Rujalina și Aram, Craiul Zmeilor	218
Sfat de taină.....	228
Atacul Zmeoaicelor	236
Crăiasa Zmeilor	242
Sfatul Cărăușilor	252
Taina Pâcăi.....	258
Ruxanda și Zmeoaicele	264
Ceata lui Licurici-Păcălici	271
În zori, în Grădina Blajinilor	277
Crăiasa albinelor	284
Reconstrucția căsuțelor din copaci.....	291
Lacul Ursitoarelor	296
Cărăușa Lucia și cele trei Ursitoare	303
Întinerirea Doamnelor	310
Din nou acasă.....	313

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, SÎNZIANA

Aventura gemenilor Andrei și Lucia dincolo de Poiana Vie /
Sînziana Popescu - București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0474-2

821.135.1

Sînziana Popescu

AVVENTURA GEMENILOR ANDREI ȘI LUCIA DINCOLO DE POIANA VIE

© Nemira, 2019

Redactor: Laura CÂLȚEA

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Lector: Oana IONAȘCU

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0474-2

ANIVERSAREA

D

e la plecarea lui Vlad Ionescu din ținuturile noastre s-au scurs zece minute în timpul Uriașilor și zece ani în cel al Sânzienelor, Zmeilor, Căpcânilor ori Solomonarilor. Pentru fericitele Ursitoare, Timpul n-a fugit, ci a stat. Sau, mai bine zis, le-a slujit fără să le prindă în iureșul lui. Pentru mine, însă, părea să fi trecut o eternitate de la plecarea puiului de om.

Nu de alta, dar îi duceam dorul. Așa cum învățasem să le duc dorul tuturor copiilor pe care îi cunoscusem. Iar de iubit, îi iubeam așa cum numai noi știm să facem pe acest tărâm. Dacă vă întrebați cine sunt eu, am să vă spun că nu sunt Solomonar. Ei nu știu ce e dragostea. Nici Uriaș, deși cei mai mari dintre oameni se pricep ca nimeni alții să aline sufletele *încercate*. Nu sunt nici măcar vreun Zmeu mai răsărit ori vreun Căpcân.

Deși despre aceștia din urmă nu s-ar putea zice că ar fi prea drăgăstoși. Eu sunt doar cea care povestește, cea care consemnează cu grijă și migală toate trecerile puilor de om prin Celălalt Tărâm. Eu sunt *Povestitoarea!*

Dar, pentru a o face așa cum se cuvine, trebuie să-i urmez pas cu pas. Să văd, mai întâi, ce anume îi aduce aici, pe Celălalt Tărâm, care este *tulburarea* puilor de om. Apoi să-mi notez ce li se întâmplă pe drum acestor Cărăuși, după cum îi numim noi pe copiii ce pornesc în cursa Luminii, și să adaug la sfârșit, în dreptul numelui fiecăruia, cum și-au încheiat misiunea: cui anume au dat până la urmă Pasărea Măiastră, adică pe Andilandi.

Povestea pe care mă pregătesc s-o spun acum este una cu totul deosebită de celealte. În primul rând, pentru că de la plecarea ultimului Cărăuș trecuse foarte mult timp. Lucrul acesta se întâmplă rar pe meleagurile noastre, atât de des străbătute de copiii *încercați*. Soarele urcase și coborâse peste Pădurea Bogății de cel puțin trei mii de ori, ceea ce însemna că pe Tărâmul oamenilor trecuseră zece ani. Și asta, dragii mei, era semn că surprizele ce ni se pregăteau pentru noua cursă aveau să fie nenumărate.

Simțisem că din satul de la marginea Pădurii Bogății începuse să adie un vânt tulbure, prevestitor de neliniște

și nemulțumire. Așa că am pornit în întâmpinarea noului Cărăuș.

Pașii m-au purtat degrabă spre cel mai răsărit conac din sat. Nu mai țineam minte cu precizie dacă acela fusese locul din care plecase ultimul Cărăuș, fiindcă împrejurările și împrejurimile nu-mi erau întru totul cunoscute. Îmi amintesc însă că, de data asta, m-au atras luminile, vocile, râsetele și muzica oamenilor, atât de străine urechilor noastre. Părea ciudat să simt *tulburarea* venind din niște locuri vesele, dar m-am apropiat de fereastră și am privit înăuntru.

Oamenii dădeau o petrecere în cinstea copiilor lor, Andrei și Lucia, care semănau unul cu celălalt ca Soarele și Luna. Bunici, părinți, vecini și rude, cu toții se adunaseră să închine în cinstea puilor de om și să le ofere cele mai frumoase daruri. Odaia cea mare a conacului era împânzită de jucării, jocuri, zaharicale și straie, purtând toate însemne cu funde arămii și azurii. Fericirea plutea în aer. Fețe luminoase îți zâmbeau din toate părțile, oamenii ciocneau între ei pocale cu vin, râdeau ori le făceau cu ochiul micilor sărbătoriți.

Lucia nu își mai încăpea în piele de fericire. Primise o rochie frumoasă cu panglici verzi, care se asorta de minune cu ochii ei căprui-verzui și cu părul roșcovan de vulpiță; un joc pe care scria „Nu te supăra, frate!”

pentru ea și Andrei; un altul ascuns într-un cufăr mai mare, pe care erau desenați Balauri, cavaleri și Zâne și niște ghete cu roți cărora copiii le spuneau „role”, tot pentru amândoi. Și chiar dacă era nevoie să împartă aproape toate cadourile cu fratele ei, micuța făcea asta cu mare bucurie. Nu o deranja faptul că jocurile se puteau juca doar în doi, nici că ea trebuia să-și aștepte rândul pentru a se putea da cu „rolele”.

Nu același lucru se putea spune însă despre Andrei. Acesta stătea încruntat și cu brațele încrucisate pe unul dintre fotolii. Îi privea pe musafiri, pe părinți și pe sora lui, Lucia, ca pe niște arătări ciudate. Și, atunci când i-am zărit ochii negri, frumoși, cu gene lungi, printre care țășneau fulgere de mânie, mi s-au părut tare cunoscute. Oare unde îi mai văzusem?...

Băiatul era supărat fiindcă nu putea înțelege nici în ruptul capului de ce nu primise un cadou special. Unul doar al lui și numai al lui. De ce toate pachetele din jur – cu excepția rochiței Luciei și a unei perechi de pantaloni care îi fusese destinată – aveau și panglici azurii, și panglici arămii? De ce scria pe toate etichetele: „Iubiților noștri Andrei și Lucia”? De ce nu putea primi cadouri doar pentru el, aşa cum se întâmpla mereu cu fratele lui mai mare? Iar atunci când în încăpere se stinse lumina și „fratele” apăru în prag cu un tort urias,

cu lumânările arzând, Andrei se încruntă și mai tare. Observase că tortul, în formă de inimă, era făcut jumătate din cacao, jumătate din vanilie.

În ciuda întunericului, l-am privit cu luare-aminte pe fratele mai mare, care îmi părea de asemenea foarte cunoscut. Apoi m-am uitat iar la Andrei și am înțeles: cursa avea să înceapă în mod cu totul neașteptat din același loc din care pornise și cu zece ani în urmă!

– La mulți ani, Andrei! La mulți ani, Lucia! răsună în odaie vocea lui... Vlad Ionescu.

Căci da, el era fratele mai mare! Vlad Ionescu, nimeni altul decât băiețelul care ne dăduse Pasărea Măiastră cu ani în urmă. Cel care, mânat de *tulburarea* lui, gelozia, se luptase cu Zmeii și Căpcâni, îl păcălise pe Strigoiul Iona și-i înfruntase pe Solomonarul Mar și pe Balaurul Fulger și care, în final, își dusese misiunea la bun sfârșit, câștigând cursa Luminii. Și care acum, iată, crescuse alături de frățiorii lui, ce pe atunci erau doar niște copii nevinovați gângurind în coșuletele lor de răchită.

M-am bucurat să revăd vechi și dragi cunoștințe, dar n-am uitat de ce ajunsesem acolo. Eram curioasă să aflu care putea fi *tulburarea* lui Andrei, întrucât bănuiam cât de frumos se purtase Vlad cu frățiorii lui mai mici în toți acești ani.

Când văzură tortul cu lumânările arzând, oamenii începură să aplaude și să cânte „Mulți ani trăiască!”, după cum le era obiceiul. Lucia era foarte emoționată. Se apropie să sufle lumânările, bâjbaind în același timp după mânuța lui Andrei. Nu voia să sufle lumânările fără el. Însă Andrei țâșni spre tort și, cu o viteză uimitoare, suflă în toate lumânările. Apoi se întoarse spre locul în care știa că se află părinții lui și-i întrebă:

– Știți ce dorință mi-am pus?

Nimeni nu-i răspunse. Fuseseră luați prin surprindere de gestul lui urât și încremeniseră cu paharele ridicate. Până și Vlad, care era mai vorbăreț din fire, nu apucă să spună nimic.

Parcă își înghițiseră cu toții limbile!

– Vreau ca de acum înainte să am camera mea! se auzi glasul băiatului. Jucările mele, jocurile mele, dulciurile mele! Vreau ca pe cadourile primite de ziua mea să scrie doar „Iubitului nostru Andrei”. Iar pe tortul meu să fie trecut „La mulți ani, Andrei!” Atât și nimic mai mult!

Vlad, care reușise să ajungă lângă el și să-i apuce mâinile, îi șopti:

– Andrei, liniștește-te!

– Nici gând! ripostă sărbătoritul, în timp ce bătea dintr-un picior de se cutremura podeaua.

– Te rog, insistă Vlad.

– Tu ar trebui să taci! Niciodată n-ai fost nevoie să împărți nimic!

– Nu-i adevărat... am fost...

– Andrei! O faci pe Lucia să plângă, se băgă în vorbă și mama.

– Puțin îmi pasă!

Și era limpede că nu-i păsa. Atunci când tatăl copiilor aprinse lumina, Andrei se smulse din mâinile lui Vlad și dispără din sufragerie lăsându-i pe toți muți de amărăciune. Ușa încăperii, pe care tronau ca la ei acasă doi urși sculptați cu gurile căscate, se trânti cu putere în urma puiului de om. Iar zgromotul făcut de ea sună ciudat, de parcă Andrei n-ar fi lăsat în urma lui o simplă petrecere, ci o întreagă lume...

NOAPTEA, ÎN PĂDUREA BOGĂȚII

Băiatul înainta spre pădure cu dinții înclestați și pumnii strânși. Se simțea nedreptățit, ignorat, trădat. Se simțea lipsit cu desăvârsire de ceea ce își dorea cel mai mult pe lume: dragostea părintească. Eu însă puteam citi în sufletul lui *încercat* ca într-o carte deschisă. Am văzut ce-l frământă. Am văzut ce-l *tulbură*. Așa că am să v-o spun pe șleau: acest pui de om era un egoist fără pereche! Nu știa să împartă nimic. Nu voia să dăruiască nimic din ceea ce dobândise deja. Dorea să țină totul pentru el. Absolut totul!

L-am lăsat să se apropie de Pădurea Bogății cu inima strânsă. Cărăușul trecu într-o goană nebună pe lângă un grup de Paparude care dansau și cântau încercând să aducă ploaia.

*Paparudă-rudă,
Vino de ne udă,
Cu găleata-leata,
Peste toată gloata...*

Fetele cântau, dar Andrei nici nu se uita spre ele. Avea treburi mai însemnate de rezolvat.

*Adă, Doamne, ploaie
Pământul să înmoaie,
Adă, Doamne, cheile
Să descuiem ploile.*

*Unde dai cu sapa,
Să curgă ca apa.
Unde dai cu plugul,
Să curgă ca untul.*

Paparudele cântau cu glasuri limpezi, dar Andrei le lăsase de mult în urmă.

Mai avea câțiva pași și intra în Pădurea Bogății. Aceeași pădure vrăjită în care intrase și Vlad cu ani în urmă și atâtia pui de om *încercați* înaintea lui. Doar câțiva pași, și Andrei ar fi pătruns pe Celălalt Tărâm singur-singurel. Și eu, trebuie să recunosc,

avea viteză, nu glumă! Dar, până la urmă, am reușit să-l ajung, ascunzându-mă cu grija după merii pădureteni ce își făceau veacul pe dealurile dintre sat și pădure. Dar chiar și așa, cu toate că acest om urma să ajungă cu mine pe Celălalt Tărâm, nu cu vreo forță întunecată, cursa mi se păru peste măsură de grea. Mă uitam la Andrei atunci și vă spun sincer că nu-i dădeam prea multe șanse de reușită. Însă, din fericire pentru el, cineva se grăbea să ne sară în ajutor.

– Andrei! răsună în toată valea glasul speriat al Luciei, sora lui geamănă.

Auzind-o, puiul de om se opri.

– Andrei, întoarce-te! insistă fata, alergând grăbită în urma fratelui ei.

Andrei nu se abătu din drum, dar acest eveniment, cu totul neașteptat, fu de ajuns ca să-l opreasca și să-l facă să privească în urmă.

– Pleacă acasă! îi strigă el, supărat, fetei.

Dar Lucia nu-l ascultă, ci înaintă hotărâtă în urma lui.

De-abia atunci am răsuflat ușurată... E drept că nu mai pomenisem vreo cursă cu doi Cărăuși – sau cel puțin nu-mi aduceam atunci aminte de vreuna –, dar odată cu venirea Luciei era limpede că balanța înclina puternic în favoarea Luminii. Fata avea un suflet bun.

Nu făcea nazuri pentru nimic, își asculta cu sfîrșenie părinții și, dacă n-ar fi fost dragostea pentru fratele ei, cu siguranță n-ar fi ajuns niciodată pe Celălalt Tărâm.

Fiindcă, vedeti voi, pe meleagurile noastre trec numai copiii *încercăți*. Bunăoară cei ca Andrei care, dintr-o pricina sau alta, ajung să se poarte așa cum nu s-ar cunoaște: sunt egoiști, gelosi ori furioși și mereu puși pe harță. Iar aici, la noi, li se oferă șansa să se îndrepte. Poate că vi se pare lipsit de însemnatate ce vă spun eu acum, dar să știți că lupta este una tare grea. Pentru că nu oricine reușește să uite de năravurile proaste, să se îndrepte și să urmeze în viață calea Luminii.

– Valea acasă! Tu n-auci? strigă și mai tare Andrei.

Glasul lui fu acoperit de primul tunet prevestitor de furtună. Paparudele, fericite că-și îndepliniseră misiunea, fugiră în sat, iar gemenii priviră în același timp cerul. Se anunța o furtună cum de mult nu se mai pomenise.

Andrei îl zări și pe Solomonarul Mar, Magul acela aprig, ce putea porunci vremii și vremurilor, călare acum pe noul său Balaur roșu cu trei capete, Văpaie, dar și-l șterse repede din minte, gândind că doar i se năzărise.

– Andrei, întoarce-te acasă! Începe furtuna! se auzi iar glasul Luciei, punctat la sfârșit de un nou tunet menit parcă să-i întărească spusele.